

РЕШЕНИЕ

№ 5942

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5428** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

С решение №6461 от 28.05.2021г. по адм.дело №8081/2019г. на ВС III о е отменено решение №1271 от 28.02.2017г. по адм.дело №11726/2016г. на АССГ в обжалваната му част, а именно за осъждането на СДВР да заплати на А. К. С. сумата от 2000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди следствие от незаконосъобразната и отменената заповед за задържане №2172 от 15.09.2013г., както в осъдителната част за 10 000лв. неимуществени вреди от незаконосъобразните действия и бездействия на служители на 1 РУ на МВР.

Следователно –предмет са исковете на С. срещу СДВР за неимуществени вреди: от 2000лв. от незаконосъобразното задържане и от 10 000лв. от незаконните действия и бездействия. Претендира се и лихва от началото на деликта до окончателното изплащане.

В съдебно заседание исковете се поддържат от адв.Т.. Претендират се разноси по списък, представен при първото разглеждане на делото пред АССГ.

Ответната страна, чрез юрк.П., оспорва иска по съображения в писмена защита. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството пред настоящия състав е образувано след отмяна на решение №1271 от 28.02.2017г. по адм.дело №11726/2016г. в съответната част, с решение №6461 от

28.05.2021г. по адм.дело №10562 от 08.07.2019г. на ВАС, Шо. С това решение са дадени указания на състава да обсъди решение на ЕСПЧ от 13.06.2017г., с което е заличена жалбата на С. и е одобрено постигнатото споразумение с РБ за изплащане на обезщетение, което е и във връзка с представената едностранна декларация на правителството за признаване на определени факти. Дадени са указания да се посочи дали има идентитет на твърденията по исковата молба и на обстоятелствата по формуляра на ЕСПЧ. Дали заплащането на сумата по представената декларация е довело до репарирание на всичките претендиращи вреди. Визира се, че преценката е необходима, тъй като в решението на ЕСПЧ в раздел „Факти и процедура“ С. се е позовала на претенцията във връзка с лошо отношение в нощта на 14 срещу 15.09.2013г..

В производството пред настоящия състав нови доказателства не са събрани, съответно да приобщени събраните вече от предходния състав на АССГ.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Видно от ретроспекцията на производството: следва да се има предвид, че ищцата е предявила 2 иска по 20 000лв. срещу ответника, като с решение №1271 от 28.02-2017г. по адм.дело №11726 на АССГ първият за вреди следствие от незаконосъобразното задържане е уважен за 2000лв. и отхвърлен за 18000лв., а вторият е уважен за 10 000лв. и е отхвърлен за 10 000лв..

С решение №15775 от 17.12.2018г. по адм.дело №5119/2017г. на ВАС, III о., решението на АССГ е отменено в частта за уважения иск от 10 000лв. от незаконосъобразни действия на 1 РУ на МВР като искът е отхвърлен. В частта за претърпените вреди от незаконосъобразното задържане за разликата над 1000лв. е отменен искът и е отхвърлен.

Следователно с окончателното решение на ВАС първата искова претенция е уважена за 1000лв., като до пълния размер от 20 000лв. т.е. за 19 000лв. за вреди следствие от незаконното задържане е отхвърлена. Втората искова претенция за 20 000лв за вреди следствие от незаконосъобразни действия и бездействия от служители на 01 РУ на МВР от 14-15.09.2013г. е изцяло отхвърлена.

Постановено е и решение на ЕСПЧ от 13.06.2017г., с което е одобрено приятелско споразумение между ищцата и РБ, с което РБ е признала за нарушаване на права на С.. На основание чл.239 тб от АПК във връзка с решението на ЕСПЧ –е постановено решение №10 569 от 08.07.2019г. по адм.дело №4647/2019г. на 5-чл.състав на ВАС, с което решение №15775 от 17.12.2018г. по адм.дело №5119/2017г. на ВАС, Шо. Е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ВАС.

След отмяната на влязлото в сила –с решение №6461 от 28.05.2021г. по адм.дело №8081/2019г.решение №1271 от 28.02.2017г. на АССГ в обжалваните части е отменено и е върнато на настоящия състав.

Следва да се има предвид, че с решение №1271 от 28.02-2017г. по адм.дело №11726 на АССГ искът за вреди следствие от незаконосъобразното задържане е уважен за 2000лв. и отхвърлен за 18000лв., а вторият е уважен за 10 000лв. и е отхвърлен за 10 000лв..

Срещу това решение е подадена касационна жалба по образуваното кас.адм.дело №5119/2017г. на ВАС жалба от СДВР т.е. в осъдителната част. Жалба от С. по отношение на отхвърлителната част няма, поради което решение №1271/28.02.2017г. в частта за отхвърлянето на иска за вреди от 18 000лв. следствие от незаконното задържане е влязло в сила, както и за отхвърлянето на иска от 10 000лв. вреди

следствие от незаконосъобразни, поради което предмет на разглеждане е искът от 10 000лв..

ПО ФАКТИТЕ, СЪСТАВЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Със заповед за задържане на лице рег.№2172 от 15.09.2013г. издадена от полицейски орган при 01 РУ- СДВР С. е била задържана.

Заповедта е отменена като незаконосъобразна с решение №1749 от 18.03.2014г. по адм.дело №10103/2013г./л.15-21/ па пр.дел.

Представена е на л.22 съдебно медицинско удостоверение №260.9/2013г. от УМБАЛ“ А.“ от 15.09.2013г, видно от което са установени кръвонасядания на лява буза, лява ушна мида, на шията, на двете предмишници и лява длан, които са получени в резултат действието на тъпи предмети. Видно от допълнението към С. установено е и хлътване на тъпанчева мембрана на ляво ухо и отслабване, както и едностранна невросензорна загуба на слуха.

Приложен е и амбулаторен лист №001353 от 16.09.2013г. видно от които има отоскопия-хлътване на мембраната без руптура.Предписана е терапия. Също е приложен и амбулаторен лист за остра стресова реакция, предписа е също терапия. Представен е и болничен лист на л.27 за 10-дневен период.Отново АЛ от 27.09.2013г. за преглед от ушен лекар, епикриза на л.29 от 30.09.2013г. от МБАЛНП „Св.Н.“ с диагноза посттравматично стресово разстройство и др. АЛ и БЛ.

Видно от СПЕ от в.л. доктор Л. Д. –психолог С. е прекарала епизод на остра стресова реакция, наложила болнично лечение , която реакция съвпада със задържането ѝ и последвалия престой в помещението за задържани лица в сградата на 01 РУ и с голяма вероятност е причина за тази реакция. Към момента на СЕ /17.01.2017г. лицето има емоционална потиснатост, проблеми със съня и тревожност. В.л. Д. в с.з. на 25.01.2017г. допълва, че заключението ѝ се гради на техники, които позволяват да се установени състоянието дали е свързано или не с инцидента. Изключва връзка между приемания медикамент от ищцата за лечение на щитовидната жлеза с депресивно състояние, тъй като самото нещо лице страда от същото и приема същото лекарство.

Видно от СМЕ от в.л. доктор М.А. –има намаление на слуха от 27-09.2013г- за дясно ухо 23 дВ, за ляво ухо 48дВ, като това е възможно да се получи под въздействие на тъпи предмети. Налице е увреждане и на вътрешното ухо и на слуховия нерв, което увреждане се изразява в шум, намаление на слуха и равновесни смущения, стрелкащи болки. Към момента на експертизата няма нормална слухова дейност, която варира 0-10 дН.В.л. при разпита си в с.з. на 25.01.2017г. е посочило, че това увреждане е в пряка връзка с описаните действия на ответника. Обоснова се с прегледа и анализа на медицинската документация. Допълва, че дори удар в едното ухо-може да доведе до тези 2 последствия в 2 те уши.

Видно от показанията на св.З. К. – л.90- заедно с ищцата и И. и още други общо 6 приятели се прибирали от рожден ден от центъра към кв.С. и докато вървели по „Шипченски проход“ видяла как един полицаи хваща и удря А. –два пъти от ляво силно в лицето. Също И. е бил с белезници. Други полицаи са спрели останалите и са поискали да се легитимират. Отвели са ги в районното, където тя е стояла 5-6 часа и е писала обяснения, но отделена от А.. Тя по късно е била пусната от РУ. Още по време на инцидента е била стресирана, след това се е дистанцирала, не чува добре, защото ѝ повтаря думите, отчуждена е. Не е видяла да отговори на полицаия или да му отвърне с удар. „Беше шашната“. Не е видяла А. да е предизвикала полицаия, макар да е вървяла напред и като се е обърнала да е видяла как полицаия ѝ посяга.

Видно от показанията на св.Н. Т. – същият потвърждава казаното от К., че са вървели по двойки и са се прибирали от рожден ден.А. била с приятеля си И., вървели по Шипченски проход и минали близо до входа на Първо РУ. Чули са шум и са видели как един полицай бие А., а И. е бил проснат на земята. До преди ударите и шума, не е чул красъци. Споделя ,че А. преди е била по –социална, а след случая ене е предишния човек. Притеснена е, рядко излиза. Впоследствие е разбрал, че И. е извършил посегателство на МПС, в района.

Становището на ответника на л.75 изразено първоначално в писмения отговор по исковете- е, че ищцата е била задържана за хулиганство и първа е нападнала полицейския служител като в РУ й е направена проба за алкохол и същата под №02671 е показала концентрация 1,14.

ПО СЪЩЕСТВО:

По исквата претенция от 2 000лв. следствие от незаконното задържане със заповед №2172 от 15.09.2013г. – искът е изцяло доказан. Изпълнен е фактическия състав –има незаконосъобразен акт, вреди и причинна връзка. Неимуществените вреди се установяват от показанията на св.К. и Т.. Ищцата по време и след задържането е била шокирана, стресирана, променила е поведението си. Затворила се е в себе си. За интензитета на вредите не само като време, но и като въздействие върху цялостното й емоционално-психическо състояние СЪДЪТ изгражда изводите си от приложената документация и заключенията от изслушаните 2 СМЕ, които са обективни, детайлни и следва напълно да се кредитират. Видно от анализа на тези доказателства ищцата е преживяла остра стресова ситуация, довела до посттравматично стресово разстройство. Състоянието й е налично и към момента и тя не е излекувана, видно от показанията на свидетелите. Дългия период от време, както и наличието на физическа травма /намален слух/ също увеличават интензитета на страданията и обуславят по-висок размер на претендираната претенция до степен пълна основателност на търсената сума от 2000лв..

Не се доказва възражението на ответника за съпричиняване. Задавани са въпроси в този аспект на свидетелите, но реално ответната страна не е ангажирала гласни доказателства /имало е трила полицаи С., С. и Г., видно от нохд №6666/2014г. на СРС/ за грубо, предизвикателно, хулиганско поведение от С.. Единствените факти, установени безспорно от свидетелите-очевидци са за нанесени удари от страна на служител на полицията, по начин, който видно от медицинската документация е довел до причинените вреди на С.. Нещо повече с присъда №537699 по нохд №6666/2014г. С. е оправдана, че е скъсала якето на С. и е дърпала и обиждала С. и С..

В тази връзка СЪДЪТ НАМИРА и втората претенция за доказана. Има действия-активни, състоящи се в нанасяне на телесна повреда, от страна на полицейския орган върху С.. Има и бездействия от страна на останалите 2-ма полицейски служители, които не са предотвратили ситуацията и са допуснали на 15.09.2013г. около 5 ч. на бул.Шипченски проход пред паркинга на 01 РУ на С. да й нанесат удари в глава и ухото, които са довели до трайни поражения върху слуха й и до емоционалната й потиснатост и промяна. Интензитетът на тези вреди –СЪДЪТ намира също за доказан до сумата от 10 000лв. или до пълния размер на иска. Видно от показанията на св.К. – С. и понастоящем не чува и се налага да се повтарят думите. Чувства се потисната от това състояние, депресирана, променена е. Изложеното съпоставено на база медицинската документация, становищата на в.л., периода до сега, от 2013г. до 2021г. т.е. повече от 8 години налага извода, че посочените вреди от 10 000 лв., както

са търсени са основателни. Нито агресията, ако е проявена и не е доказана от ответника, нито наличието на алкохол /също недоказано като връзка/, могат да оправдаят отношението -начина и силата, която е използвана от полицейския служител. Дори да са имали основание за задържане на приятеля й И., което е ирелевантно, то това не е повод и оправдание за ударите, които е изтърпяла. Ирелевантно какъв е повода и намеренията на ответника, дали действията са му на основание закона или превишават същите. От гледна точка на АПК същите са действия и бездействия, които са незаконосъобразни. В действителност съгласно чл.73, ал.1 ЗМВР /отм./ полицейските органи имат право да използват физическа сила след предупреждение и при спазване на ограниченията на чл.73,ал.3 от ЗМВР /отм./ като вземат мерки за опазване здравето и живота на гражданите. В конкретния случай тези предели са престъпени. Използвана е физическа сила, която не само не съответства на преследваната цел, не я оправдана, но и силата е накърнила здравето на ищцата. СЪДЪТ приема декларацията на Правителството на РБ представена по делото пред ЕСПЧ като извънсъдебно признание в настоящето производство именно за упражненото насилие. Видно от тази едностранна декларация на л.96 /дело №8081/19г./ Правителството признава, че при полицейския арест е нарушен чл.3 от Конвенцията в двете му хипотези- нечовешко и унизително отношение и липса на ефективност при разследването. Нечовешкото отношение при ареста, унизило личността на ищцата – е именно физическото насилие от страна на полиция. Същото видно от показанията на свидетелите- не е било еднократно, а се изразява в нанасянето на поредица от удари, без ищцата да е реагирала, да се е съпротивлявала, които удари са били в горната част на тялото и главата. Видно от медицинския статус на лицето – същото е с увреден и до момента слух и страна от постстресов синдром. Силата, която е използвана е превишила целта, която е трябвало да се преследва- да се задържи лицето. Същата и в конкретната хипотеза –се установява, че дори не е била необходима, доколкото лицето не е оказвало съпротива. Действията на полицейския орган в тази връзка са незаконосъобразни, както и бездействията на останалите двама служители. Същите би следвало да възприемат ситуацията и да реагират съответно т.е. да знаят, че упражняваното насилие излиза извън пределите на закона, както и да възпрат колегата си.

Следва да се има предвид, че с присъда №537699 от 08.11.2018г. по нохд №6666/2014г. на СРС както И. Ц., така и А. С. са признати за невиновни за това, че на 15.09.2013г. около 5,10ч.в [населено място], на [улица], на паркинга на 01 РУ последната нанесла удари с ръце и крака на полицейски служител, а И. Ц. счупил чистачка на сл.автомобил и направил опит с нея да удари служител на РУ, както и С. е призната за невиновна за това, че е скъсала яке на служителя.

Относно решението на ЕСПЧ и обстоятелствата, които следва да прецени състава при новото разглеждане на делото:

Видно от част „Изложение на фактите“ към Жалбата до ЕСПЧ- С. описва обстоятелствата, че е била задържана, като преди това е била ударена при задържането. Описва осъществилата се процесуална защита, репортажите по темата и т.н. Релевира нарушение на чл.3 от Конвенцията, забраняващ унизително и нечовешко отнасяне. Изрично е дефинирано, че това са действията на полиция Г. С., която я е хванал и е нанесъл удари в горната част на тялото. След това е отношението в самото 01 РУ по време на задържането, когато е била емоционално потисната, безпомощна, имала е необходимост от помощ. Нарушение на чл.3 се твърди и с накърняване на

задължението за ефективно разследване.

Следователно 2 групи нарушения на чл.3 ЕКПЧ са релевирани.

В този аспект от ЕСПЧ, V о, по жалба №19636/16г подадена на 28 март 2016г. на страните са зададени 2 групи въпроси във връзка с нарушение на чл.3 на ЕКПЧ за нечовешко и унижително отношение на С. по време на задържането и 2-ри въпрос за нарушена защита - дали разследването е проведено от вътрешните власти съобразно чл.3 от Конвенцията. По делото РБ с декларация е заявила, че предлага постигане на извънсъдебно споразумение и е готова да заплати 5 500евро обезщетение, покриващо всички материални и нематериални щети.

С едностранна декларация на съда от 23.03.2017г. е посочено, че от правителството е предложено извънсъдебно споразумение, което е отхвърлено от ищцата. С посочената декларация българското правителство признава нарушението на чл.3 от Конвенцията при полицейския арест на ищцата, както и поради липсата на ефективно следствие по нейните твърдения. Отчитайки, казано с декларацията правителството се съгласява да изплати сумата от 5 500евро, която счита за разумно обезщетение и която би покрила всички материални и морални вреди, както и разноските и таксите по делото и която е съобразена с практиката на съда.

Видно от едностранната декларация -формуляр за отговор –ищцата е приела.

Видно от решение о 13.06.2017г. по делото поради постигнатото споразумение на основание чл.39 от Конвенцията жалбата е заличена.

Следователно - обезщетението не е преценка и определяне на неимуществените вреди по справедливост. Не може да се прави аналог с определянето на обезщетението в настоящето производство във връзка с чл.52 от ЗЗД т.е. от състава по справедливост, но на база преценка на конкретни доказателства /изслушаните показанията на свидетелите, експертизи, документи/. Видно от самата декларация –определената сума е на база практиката на ЕСПЧ за нарушения на чл.3 от Конвенцията т.е. различен е механизма на определяне на обезщетението, така както са различни и целите му, а това определя и различния характер на обезщетението. Макар да има общи факти –приетото обезщетение от 5 500евро е за 2 групи нарушения: за нечовешко третиране /а не състоянието на ищцата, следствие на това/ и за необективното разследване. Също така -видно от декларацията обезщетението включва и разноски, такси, както и е за материални вреди. С оглед изложеното - няма идентичност и не може да се прави аналог. Обезщетението, което се търси по реда на ЗОДОВ е за вредите, които действията на органите и задържането са причинили на ищцата, а не за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ и без да има физическо увреждане и емоционални вреди – това обезщетение при нарушаване на чл.3 от ЕКПЧ на общо основание

се дължи, не се доказва, не се разпитват свидетели, не се установява конкретно, както е в настоящето производство. Това е така, защото засягането на чл.3 от ЕКПЧ е достатъчно основание да се включи репарационния механизъм, не се търсят конкретни вреди и не е установят, както и причинна връзка. Следователно - наличието на съвпадение по 1 от елементите от ФС не прави изплатеното обезщетение идентично и не лишава ищцата от правен интерес да ги търси и понастоящем. Дори и да може да се установи някаква идентичност, ако може да се дефинира коя част от 5 500 евро е за неимуществени вреди, отделно от имуществени, то следва да се прави последващо предположение каква част от тези неимуществени вреди е само за нечовешкото и унижително отношение отделно от неефективното разследване. Подобна хипотетичност на двата етапа абсолютно изключва идентичността на вредите.

Относно претенцията за лихва от 15.09.2013г., когато са осъществени действията и бездействията, както и е направено задържането: трябва да се има предвид, че съгласно т.4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК- това е датата на влизане в сила на отменителното решение по отношение на заповедта т.е. на решение №1749 от 18.03.2014г. по адм.дело №10103/2013г. в сила от 31.07.2014г., а от действия респ. бездействията- от установяването им с настоящето решение.

По разноските: има списък от ищцата за 1730лв. адвокатско възнаграждение, но е за цялата част на исковете /общо 40 000лв./, има и претенция от ответника за юрк.възнаграждение. Внесена е д.т. от 10лв., възнагражденията за в.л. са били от по 200лв. от бюджета на съда. Следователно - ищцата е направила разход от 1740лв. като основателна е претенцията за 522лв. /общо изначално предявени 40 000лв., уважени за 12 000лв./, на ответника с оглед изхода от спора-изцяло уважени искове-не следва да се присъжда такава.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. К. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да ѝ заплати сумата от **2000лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди следствие от незаконосъобразната и отменената заповед за задържане №2172 от 15.09.2013г., ведно

със законната лихва от 31.07.2014г., както и ОСЪЖДА СДВР да заплати на ищцата сумата от **10 000лв.** обезщетение за неимуществени вреди, следствие от незаконосъобразните действия и бездействия на служители на 1 РУ на МВР на 15.09.2013г. около 5ч., на бул.Шипченски проход на паркинга на 01 РУ-МВР изразяващи се в нанасяне на удари по тялото на С. и въздържане от реакция по отношение на същия, ведно със законната лихва от влизане в сила на решението до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на ищцата 522лв. разноски по делото. Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи.
Съдия: